

Entre somnis, reines i molta òpera

Ahir es va estrenar la nova producció de 'The Fairy Queen' al Festival Castell de Peralada

'The Fairy Queen' | Miquel González

Somnis, reines, natura, fantasia i, sobretot, molta òpera van ser els grans fils conductors de la nova producció que el Festival Castell de Peralada ha dut a terme de la semiòpera *The Fairy Queen* de **Henry Purcell** (1692). Aprofitant que l'obra no és una òpera tal com s'entén contemporàniament, ja que combina text recitat i petites mascarades (fragments musicals) que precedeixen el text, el director d'escena andorrà Joan Anton Rechi, va optar per desfer parcialment l'argument original basat en *El somni d'una nit d'estiu* de Shakespeare (1595), per a generar una versió amb diverses novetats tant en l'argument i l'acció dramàtica.

La primera d'elles va ser la reducció de l'obra, que va passar de cinc actes a dues parts, i la segona va ser l'establiment d'un nou imaginari amb una enorme singularitat: l'al·lusió al gran cànon operístic. D'aquesta manera, la fantasia boscana original va esdevenir un punt de trobada per als grans personatges de la història de l'òpera: *Don Giovanni*, *Tosca*, *Madame Butterfly*, *Carmen* i Escamillo i, fins i tot, *Salomé*, que anava jugant amb el cap degollat de Sant Joan Baptista. Tots ells buscaven poder tornar a cobrar vida en la nova òpera de Luigi Pirandello, un compositor en crisi creativa -i que en la versió original era un poeta-.

'The Fairy Queen' al Festival Castell de Peralada Foto: Miquel González

Entre aquest gran popurri de personatges, hi havia el mestre de cerimònies i catalitzador de tota l'acció dramàtica. Encarnat per **Xavier Sabata**, el contratenor avianès va convertir-se en una reina de les fades del tot polièdrica, ja que literàriament també assumia el rol de personatges destacats de l'univers shakespearíà com el rei Oberon o Puck, i escenogràficament va disfressar-se de tres monarques britàniques diferents: Isabel I, Victoria i l'actual reina Isabel II.

Al llarg de les dues hores i quart de funció, el cor **O Vos Omnes**, dirigit per **Xavier Pastrana**, i el repartiment líric d'**Ana Quintans** (soprano), **Judith Van Wanroij** (soprano), **Mark Milhofer** (tenor), **Thomas Walker** (tenor) i **Nicolas Brooymans** (baix), van deixar moments de gran comicitat: balls hilarants d'inspiració de cabaret, apel·lacions i repeticions que jugaven amb l'absurd i, fins i tot, un gran número eurovisiu carregat de sarcasme que va evidenciar les clares reminiscències a l'òpera *buffa*. No obstant això, també hi va haver espai pel dramatisme, com al final de la primera part, en què van destacar els duets d'amor entre personatges de diferents òperes, provocats per una poció màgica, o l'emotiva "O Let Me Weep", interpretada per **Quintans** sota l'exotisme oriental de *Madame Butterfly* (1904). Darrere d'aquesta ària, a més, s'hi amarga una clara relació amb l'argument de l'òpera de **Puccini**, ja que la protagonista no torna a veure ni al seu fill ni al seu estimat perquè aquest últim s'endú el primer en un viatge als Estats Units.

FIDELS A PURCELL

Qui sí va mantenir-se fidel a la creació original de **Purcell**, va ser el conjunt instrumental **Vespres d'Arnadí**. Sota la direcció de **Dani Espasa**, les parts instrumentals van seguir el fil de la partitura de **Purcell**, en què abundaven els jocs de repeticions i les harmonies dirigides per les progressions de la línia del baix continu. Entre els diferents passatges que van oferir, van destacar la introducció inicial de l'òpera o el moment conjunt amb tot el cor de "Hush, No More, Be Silent All", de gran bellesa i que remetia als somnis dels personatges.

'The Fairy Queen' al Festival Castell de Peralada Foto: Miquel González

Aquesta nova producció de *The Fairy Queen* va deixar una gran nit boscana, fantàsica i repleta d'òpera en els frondosos jardins del Castell de Peralada. Tot un retrobament operístic, entre personatges referencials, músics i un públic que, per fi, va poder tornar a gaudir d'una gran producció després de dos anys de pandèmia. Sens dubte, una gran notícia en què va destacar l'aposta per recontextualitzar i readaptar l'argument i l'acció dramàtica, i trencar així amb la idea monolítica de l'obra com una entitat inalterable.